

Методичний посібник

Процедура визнання боржника банкрутом

Упорядник:

Вінтонишин Л.В. - головний спеціаліст відділу правової роботи, правової освіти, реєстрації нормативно-правових актів та систематизації

Відповідальний за випуск:

Саведчук Н.З. - начальник відділу правової роботи, правової освіти, реєстрації нормативно-правових актів та систематизації

Методичні рекомендації розроблені для працівників юридичних служб місцевих органів виконавчої влади, територіальних органів центральних органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій та державних господарських об'єднань, з метою підвищення правових знань та подальшого використання при здійсненні своїх функціональних обов'язків.

В результаті проведеної адміністративної реформи відповідно до Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого Указом Президента України від 06 квітня 2011 року № 395/2011, повноваження державного органу з питань банкрутства покладені на Міністерство юстиції України.

Так, відповідно до пп. пп. 31-43 п. 4 вищевказаного положення **Міністерство юстиції України відповідно до покладених на нього завдань:**

► сприяє створенню організаційних, економічних, інших умов, необхідних для реалізації процедур відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом, у тому числі процедур банкрутства державних підприємств та підприємств, у статутному капіталі яких частка державної власності перевищує п'ятдесят відсотків;

► організовує систему підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів);

► установлює вимоги для отримання свідоцтва на право здійснення діяльності арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), затверджує порядок складення кваліфікаційного іспиту арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) та перелік питань для проведення кваліфікаційного іспиту, видає свідоцтво про право на здійснення діяльності арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора);

► *формує і веде Єдиний реєстр арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) України;*

► *формує і веде Єдиний реєстр підприємств, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство, встановлює форму подання арбітражним керуючим (розпорядником майна, керуючим санацією, ліквідатором) інформації, необхідної для його ведення;*

► установлює порядок проведення аналізу фінансово-господарського стану суб'єктів господарювання щодо наявності ознак фіктивного банкрутства, доведення до банкрутства, приховування стійкої фінансової неспроможності,

незаконних дій у разі банкрутства і організовує проведення такого аналізу в разі порушення проваджень у справах про банкрутство державних підприємств і підприємств, у статутному капіталі яких частка державної власності перевищує п'ятдесят відсотків;

► установлює типові форми плану санації і мирової угоди, перелік майна, яке включається до ліквідаційної маси у справах про банкрутство;

► готує на запити суду, прокуратури або іншого уповноваженого органу висновки про наявність ознак фіктивного банкрутства, доведення до банкрутства, приховування стійкої фінансової неспроможності, незаконних дій у разі банкрутства тощо.

► готує та затверджує типові документи щодо проведення процедур банкрутства, методичні рекомендації тощо.

Згідно з ч. 1 ст. 2 Закону «**Про відновлення платоспроможності боржника та визнання його банкрутом**» (далі – Закон) провадження у справах про банкрутство регулюється цим Законом, Господарським процесуальним кодексом України від 06 листопада 1991 року № 1798-ХІІ, іншими законодавчими актами України.

Проте, слід відмітити, що *Закон має пріоритет перед іншими законодавчими актами України у регулюванні відносин, пов'язаних з банкрутством суб'єктів підприємницької діяльності, за винятком випадків, передбачених Законом* (ч. 2 ст. 2 Закону).

Банкрутство - це визнана господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність за допомогою процедур санації та мирової угоди і погасити встановлені у порядку, визначеному Законом, грошові вимоги кредиторів не інакше як через застосування ліквідаційної процедури.

У ст. 1 Закону закріплено визначення ряду термінів, а саме: арбітражного керуючого, банкрутства, боржника, грошового зобов'язання, заінтересованих осіб стосовно боржника, значних правочинів (договорів), кредитора, неплатоспроможності, офіційного оприлюднення, погашених вимог кредиторів, правочинів (договорів), щодо яких є заінтересованість, представника працівників боржника, сторін та учасників у справі про банкрутство, уповноваженої особи засновників (учасників, акціонерів) суб'єкта підприємницької діяльності – боржника.

Останні зміни до Закону

Законом України від 22 грудня 2011 року № 4212-VI «Про внесення змін до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» було викладено Закон у новій редакції (19.01.2013 – дата набрання чинності).

■ *Перш за все, передбачена відміна ліцензування господарської діяльності арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів), натомість арбітражні керуючі стали суб'єктами незалежної професійної діяльності.*

■ Переглянуто повноваження державного органу з питань банкрутства та вилучено, зокрема, ті, що притаманні виключно суду та можуть сприйматися як втручання в здійснення правосуддя. Це стосується надання державним органом з питань банкрутства пропозицій господарському суду кандидатури арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) для державних підприємств або підприємств, у статутному капіталі яких частка державної власності перевищує двадцять п'ять відсотків, щодо яких порушена справа про банкрутство.

■ Законодавець з метою уникнення корупційних ризиків та встановлення єдиного підходу щодо призначення арбітражного керуючого (розпорядника майна) у справах про банкрутство незалежно від форм власності боржників передбачив, що кандидатура для виконання повноважень розпорядника майна визначаються судом самостійно із застосуванням автоматизованої системи з числа осіб,

внесених до Єдиного реєстру арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) України.

■ Ще однією новелою в сфері державного регулювання відносин банкрутства стала регламентація на законодавчому рівні статусу та повноважень саморегульованої організації арбітражних керуючих, яка визначається як всеукраїнська громадська організація, що об'єднує арбітражних керуючих, які отримали свій статус відповідно до вимог вже зазначеного Закону, та здійснює повноваження з громадського регулювання діяльності арбітражних керуючих.

■ Також передбачено новий сучасний спосіб виявлення усіх кредиторів та осіб, які виявили бажання взяти участь у санації боржника, шляхом офіційного оприлюднення оголошення про порушення справи про банкрутство на офіційному веб-сайті Вищого господарського суду України в мережі Інтернет, що дозволяє проінформувати більш широке коло осіб, зменшує витрати на провадження справи про банкрутство та в певній мірі дозволяє уникнути затягування такого провадження, на відміну від розміщення такого оголошення в друкованих виданнях - газетах «Голос України» або «Урядовий кур'єр».

■ Крім того, законодавцем скорочено строки судових процедур, які застосовуються щодо боржника, регламентовано продаж майна в провадженні у справі про банкрутство тощо, що на сьогодні свідчить про значні переваги прийнятого Закону.

Процедура визнання підприємства банкрутом

У ч. ч. 1, 2 ст. 5 Закону закріплено, що засновники (учасники, акціонери) боржника, власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, центральні органи виконавчої влади, органи Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування в межах своїх повноважень зобов'язані вживати своєчасних заходів для запобігання банкрутству боржника. У разі виникнення ознак банкрутства керівник боржника зобов'язаний надіслати засновникам (учасникам, акціонерам) боржника, власнику

майна (органу, уповноваженому управляти майном) боржника відомості щодо наявності ознак банкрутства.

Надання фінансової допомоги боржнику передбачає його обов'язок взяти на себе відповідні зобов'язання перед особами, які надали допомогу, в порядку, встановленому законом.

Також, у ч. 5 ст. 5 Закону встановлено **визначення поняття «санація боржника до порушення справи про банкрутство (досудова санація)»** - система заходів щодо відновлення платоспроможності боржника, які може здійснювати засновник (учасник, акціонер) боржника, власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, кредитор боржника, інші особи з метою запобігання банкрутству боржника шляхом вжиття організаційно-господарських, управлінських, інвестиційних, технічних, фінансово-економічних, правових заходів відповідно до законодавства до порушення провадження у справі про банкрутство.

Санація державних підприємств до порушення справи про банкрутство провадиться за рахунок коштів Державного бюджету України, державних підприємств та інших джерел фінансування. Обсяг коштів для проведення санації державних підприємств за рахунок коштів Державного бюджету України щороку встановлюється законом про Державний бюджет України (ч. 6 ст. 5 Закону).

Ініціаторами порушення процедури банкрутства можуть бути як кредитори підприємства-боржника, так і саме підприємство.

Відповідно до ч. 1 ст. 10 Закону справи про банкрутство підвідомчі господарським судам і розглядаються ними за місцезнаходженням боржника - юридичної особи або місцем проживання фізичної особи - підприємця.

Право на звернення до господарського суду із заявою про порушення справи про банкрутство мають боржник, кредитор (ч. 2 ст. 10 Закону).

Боржник – суб'єкт підприємницької діяльності (юридична особа або фізична особа - підприємець), неспроможний виконати протягом трьох місяців свої грошові зобов'язання після настання встановленого строку їх виконання, які підтвержені судовим рішенням, що набрало законної сили, та постановою про відкриття виконавчого провадження, якщо інше не передбачено цим Законом.

Фізична особа - підприємець є боржником лише за зобов'язаннями, які виникли у неї у зв'язку зі здійсненням підприємницької діяльності. Боржником не можуть бути відокремлені структурні підрозділи юридичної особи (філії, представництва, відділення тощо).

Кредитор – юридична або фізична особа, а також органи державної податкової служби та інші державні органи, які мають підтверджені у встановленому порядку документами вимоги щодо грошових зобов'язань до боржника; конкурсні кредитори - кредитори за вимогами до боржника, які виникли до порушення провадження у справі про банкрутство і виконання яких не забезпечено заставою майна боржника; поточні кредитори - кредитори за вимогами до боржника, які виникли після порушення провадження у справі про банкрутство; забезпечені кредитори - кредитори, вимоги яких забезпечені заставою майна боржника (майнового поручителя).

Грошове зобов'язання – зобов'язання боржника сплатити кредитору певну грошову суму відповідно до цивільно-правового правочину (договору) та на інших підставах, передбачених законодавством України. До грошових зобов'язань відносяться також зобов'язання щодо сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне та інше соціальне страхування; зобов'язання, що виникають внаслідок неможливості виконання зобов'язань за договорами зберігання, підряду, найму (оренди), ренти тощо та які мають бути виражені у грошових одиницях. До складу грошових зобов'язань боржника, в тому числі зобов'язань щодо сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне та інше соціальне страхування, не включаються неустойка (штраф, пеня) та інші фінансові санкції, визначені на дату подання заяви до господарського суду, а також зобов'язання, які виникли внаслідок заподіяння шкоди життю і здоров'ю громадян, зобов'язання з виплати авторської винагороди, зобов'язання перед засновниками (учасниками) боржника - юридичної особи, що виникли з такої участі. Склад і розмір грошових зобов'язань, у тому числі розмір заборгованості за передані товари, виконані роботи і надані послуги, сума кредитів з урахуванням відсотків, які зобов'язаний сплатити боржник, визначаються на день подання до

господарського суду заяви про порушення справи про банкрутство, якщо інше не встановлено цим Законом.

Умови та механізм визначення юридичної особи, яка займається підприємницькою діяльністю, суб'єктом банкрутства (банкрутом) та порядок задоволення претензій кредиторів визначено законодавчо.

Санація боржника або ліквідація банкрута здійснюється з дотриманням вимог законодавства про захист економічної конкуренції (ч. 2 ст. 7 Закону)

Боржник, щодо якого були застосовані судові процедури банкрутства, вважається особою, що не має не врегульованих грошових зобов'язань

Етапи порушення справи про банкрутство:

1. Встановлення факту неплатоспроможності боржника.
2. Документальне підтвердження вимоги кредитора, який ініціював порушення справи про банкрутство.
3. Визначення майнових активів боржника.
4. Виявлення всіх можливих кредиторів.
5. Обґрунтування можливості реструктуризації або санації.
6. Реструктуризація або санація, якщо такі можливі.
7. Визнання боржника банкрутом.

Вимоги до заяви про порушення справи про банкрутство закріплені у ст. 11 Закону.

Заява про порушення провадження у справі про банкрутство подається боржником або кредитором у письмовій формі та повинна містити:

- найменування господарського суду, до якого подається заява;
- ім'я або найменування боржника, його місцезнаходження або місце проживання, ідентифікаційний код юридичної особи та реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності);
- ім'я або найменування кредитора, його місцезнаходження або місце проживання, ідентифікаційний код юридичної особи та реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності);
- виклад обставин, що є підставою для звернення до суду;
- перелік документів, що додаються до заяви.

До заяви про порушення справи про банкрутство додаються:

☐ докази сплати судового збору, крім випадків, коли згідно із законом він не підлягає сплаті;

☐ довіреність чи інший документ, що засвідчує повноваження представника, якщо заяву підписано представником;

☐ докази того, що сума безспірних вимог кредитора (кредиторів) сукупно становить не менше трьохсот мінімальних розмірів заробітної плати, якщо інше не передбачено цим Законом;

☐ рішення суду про задоволення вимог кредитора, що набрало законної сили;

☐ відповідна постанова органу державної виконавчої служби про відкриття виконавчого провадження з виконання вимог кредитора;

☐ докази того, що сума вимог кредитора (кредиторів) не забезпечена повністю заставою майна боржника (за наявності застави).

Крім того, у ч. 3 ст. 11 Закону закріплено, що **до заяви боржника додаються також:**

▶ установчі документи боржника - юридичної особи;

▶ бухгалтерський баланс боржника на останню звітну дату;

▶ перелік кредиторів боржника, вимоги яких визнаються боржником, із зазначенням загальної суми грошових вимог усіх кредиторів, а також щодо кожного кредитора - його імені або найменування, його місцезнаходження або місця проживання, ідентифікаційного коду юридичної особи або реєстраційного номера облікової картки платника податків (за наявності), суми грошових вимог (загальної суми заборгованості, заборгованості за основним зобов'язанням та суми неустойки (штрафу, пені) окремо), підстав виникнення зобов'язань, а також строку їх виконання згідно із законом або договором;

▶ перелік майна боржника із зазначенням його балансової вартості та місцезнаходження, а також загальна балансова вартість майна;

▶ перелік майна, що перебуває у заставі або є обтяженим у інший спосіб, його місцезнаходження, вартість, а також інформація про кредиторів, на користь яких вчинено обтяження майна боржника, їх ім'я або найменування, місцезнаходження або місце проживання, ідентифікаційні коди юридичних осіб

або реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності), суми їх грошових вимог, підстави виникнення зобов'язань, а також строки їх виконання згідно із законом або договором;

- ▶ довідка органів приватизації (органів, уповноважених управляти об'єктами державної власності) стосовно наявності або відсутності на балансі підприємства, щодо якого порушено справу про банкрутство, державного майна, що в процесі приватизації (корпоратизації) не увійшло до його статутного капіталу;

- ▶ перелік осіб, що мають невиконані зобов'язання перед боржником, із зазначенням вартості таких зобов'язань, терміну виконання та підстав виникнення;

- ▶ відомості про всі рахунки боржника, відкриті в банках та інших фінансово-кредитних установах, їх реквізити;

- ▶ відомості про всі рахунки, на яких обліковуються цінні папери, що належать боржнику, їх реквізити;

- ▶ протокол загальних зборів (конференції) працівників боржника, відповідне рішення первинної профспілкової організації боржника (за наявності кількох первинних організацій - їхнє спільне рішення), на яких обраний представник працівників боржника для участі у справі про банкрутство, якщо такі збори (конференція) відбулися до подачі заяви боржника до господарського суду;

- ▶ копія спеціального дозволу на провадження діяльності, пов'язаної з державною таємницею, а в разі закінчення терміну дії такого дозволу - довідка про наявність у боржника матеріальних носіїв секретної інформації (технічної документації, виробів, їхніх дослідних зразків тощо);

- ▶ рішення власника майна (органу, уповноваженого управляти майном) боржника про звернення до господарського суду із заявою про порушення провадження у справі про банкрутство;

- ▶ інші документи, які підтверджують неплатоспроможність боржника.

Відповідно до ч. 4 ст. 11 Закону *боржник подає заяву до господарського суду за наявності майна, достатнього для покриття судових витрат, якщо інше не передбачено цим Законом.*

Боржник зобов'язаний звернутися до господарського суду із заявою про порушення справи про банкрутство у разі виникнення таких обставин:

→ задоволення вимог одного або кількох кредиторів призведе до неможливості виконання грошових зобов'язань боржника в повному обсязі перед іншими кредиторами (загроза неплатоспроможності);

→ під час ліквідації боржника не у зв'язку з процедурою банкрутства встановлено неможливість боржника задовольнити вимоги кредиторів у повному обсязі;

→ в інших випадках, передбачених цим Законом.

Заява кредитора, крім відомостей, передбачених ч. 1 ст. 11, повинна містити відомості про розмір вимог кредитора до боржника із зазначенням окремо розміру неустойки (штрафу, пені), яка підлягає сплаті.

Заява кредитора може ґрунтуватися на об'єднаній заборгованості боржника за сукупністю його різних зобов'язань перед цим кредитором. Кредитори мають право об'єднати свої вимоги до боржника і звернутися до суду з однією спільною заявою. Така заява підписується всіма кредиторами, які об'єднали свої вимоги до боржника (ч. 8 ст. 11 Закону).

За подання заяви про порушення справи про банкрутство справляється судовий збір у порядку, передбаченому законом.

Звертаємо Вашу увагу!!! У ч. 1 ст. 12 Закону закріплено, що у разі відсутності підстав для відмови у прийнятті або для повернення заяви про порушення справи про банкрутство господарський суд приймає заяву до розгляду, про що не пізніше п'яти днів з дня її надходження виносить ухвалу.

Ухвалою про прийняття заяви про порушення провадження у справі про банкрутство господарський суд має право вирішити питання про:

■ зобов'язання заявника, боржника та інших осіб надати суду додаткові відомості, необхідні для вирішення питання про порушення провадження у справі про банкрутство;

■ вжиття заходів щодо забезпечення вимог кредиторів шляхом заборони власнику майна (органу, уповноваженому управляти майном) боржника та боржнику приймати рішення щодо ліквідації, реорганізації боржника, а також відчужувати основні засоби.

У ч. 1 ст. 14 Закону закріплено, що **господарський суд не пізніше п'яти днів з дня надходження заяви про порушення справи про банкрутство відмовляє у її прийнятті, якщо:**

- провадження у справі про банкрутство боржника не допускається згідно із законом;
- справа не підсудна даному господарському суду;
- стосовно боржника - юридичної особи або фізичної особи - підприємця вже порушено справу про банкрутство;
- юридичну особу - боржника припинено в установленому законодавством порядку;
- підприємницька діяльність фізичної особи - підприємця, яка є боржником, припинена в установленому законодавством порядку;
- до боржника заявлено вимоги, які не є безспірними;
- вимоги кредитора повністю забезпечені заставою майна боржника;
- господарським судом затверджено план санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство згідно зі ст. 6 цього Закону;
- з інших підстав, передбачених ст. 62 Господарського процесуального кодексу України, з урахуванням вимог цього Закону.

Про відмову у прийнятті заяви виноситься ухвала, яка надсилається заявнику разом із заявою та доданими до неї документами (ч. 2 ст. 14 Закону).

Також, у ч. 1 ст. 15 Закону закріплені **підстави повернення господарським судом заяви про порушення справи про банкрутство без її розгляду, а саме, якщо:**

- заяву підписано особою, яка не має права її підписувати, або особою, посаду якої у заяві не зазначено;
- заява не відповідає змісту вимог, зазначених у цьому Законі;
- не подано доказів щодо сплати судового збору у встановлених порядку та розмірі;
- заявник-кредитор не подав доказів неспроможності боржника виконати свої грошові зобов'язання перед кредиторами в розмірі, визначеному ч. 3 ст. 10

цього Закону, протягом трьох місяців після відкриття виконавчого провадження, якщо інше не передбачено цим Законом;

- заявник-кредитор не надав доказів надсилання боржнику копії заяви і доданих до неї документів;
- з інших підстав, передбачених ст. 63 Господарського процесуального кодексу України, з урахуванням вимог цього Закону.

Повернення заяви про порушення провадження у справі про банкрутство не перешкоджає повторному зверненню з такою заявою до господарського суду у встановленому порядку (ч. 2 ст. 15 Закону).

Крім того, у ч. 6 ст. 16 Закону закріплено, що **за наслідками розгляду заяви про порушення справи про банкрутство та відзиву боржника господарський суд виносить ухвалу про: 1) порушення провадження у справі про банкрутство; 2) відмову у порушенні провадження у справі про банкрутство.**

Важливо відмітити!!! Згідно з ч. 15 ст. 16 Закону *з моменту порушення провадження у справі про банкрутство:*

- пред'явлення конкурсними та забезпеченими кредиторами вимог до боржника та їх задоволення може відбуватися лише у порядку, передбаченому цим Законом, та в межах провадження у справі про банкрутство;
- пред'явлення поточними кредиторами вимог до боржника та їх задоволення може відбуватися у випадку та порядку, передбачених цим Законом;
- арешт майна боржника чи інші обмеження боржника щодо розпорядження належним йому майном можуть бути застосовані виключно господарським судом у межах провадження у справі про банкрутство;
- корпоративні права засновників (учасників, акціонерів) боржника реалізуються з урахуванням обмежень, встановлених цим Законом;
- задоволення вимог засновника (учасника) боржника - юридичної особи про виділення частки в майні боржника у зв'язку з виходом із складу його учасників забороняється;
- рішення про реорганізацію або ліквідацію юридичної особи - боржника приймається в порядку, визначеному цим Законом.

Ухвала про порушення провадження у справі про банкрутство не пізніше трьох днів з дня її винесення надсилається боржнику, кредиторам (кредиторам) та іншим особам, які беруть участь або мають взяти участь у цій справі (власнику майна, органу, уповноваженому управляти майном боржника, тощо), органу державної податкової служби, місцевому загальному суду, органу державної виконавчої служби за місцезнаходженням (місцем проживання) боржника (ч. 16 ст. 16 Закону).

У разі вжиття заходів щодо забезпечення вимог кредиторів копія ухвали надсилається також установам, що здійснюють облік нерухомого та рухомого майна (органам державної реєстрації речових прав, державним нотаріальним конторам, органам державної автомобільної інспекції за місцезнаходженням (місцем проживання) боржника тощо, установам банків, що обслуговують рахунки боржника, незалежним реєстраторам, особам, які ведуть облік цінних паперів, що належать боржнику (зберігачу, депозитарію, утримувачу), а також установі, що веде державні реєстри обтяжень майна.

З метою забезпечення майнових інтересів кредиторів в ухвалі господарського суду про порушення провадження у справі про банкрутство або ухвалі, прийнятій на підготовчому засіданні, вказується про введення процедури розпорядження майном боржника і призначається розпорядник майна.

Під розпорядженням майном розуміється система заходів щодо нагляду та контролю за управлінням і розпорядженням майном боржника з метою забезпечення збереження, ефективного використання майнових активів боржника, проведення аналізу його фінансового становища, а також визначення наступної оптимальної процедури (санації, мирової угоди чи ліквідації) для задоволення в повному обсязі або частково вимог кредиторів.

Розпорядник майна – фізична особа, яка відповідно до судового рішення господарського суду забезпечує здійснення процедури розпорядження майном.

Про призначення розпорядника майна виноситься ухвала.

Як уже згадувалося, до боржника може бути застосована також така процедура банкрутства, як мирова угода.

У ч. 1 ст. 77 Закону закріплено, що **мирова угода – домовленість між боржником і кредиторами стосовно відстрочки та/або розстрочки, а також прощення (списання) кредиторами боргів боржника, яка оформляється шляхом укладення угоди між сторонами.**

Мирова угода може бути укладена на будь-якій стадії провадження у справі про банкрутство. У процедурі розпорядження майном боржника мирову угоду може бути укладено лише після виявлення всіх кредиторів і затвердження господарським судом реєстру вимог кредиторів.

Крім того, у ч. 3 ст. 77 Закону закріплено, що **рішення про укладення мирової угоди від імені кредиторів приймається комітетом кредиторів більшістю голосів кредиторів - членів комітету та вважається прийнятим за умови, що всі кредитори, вимоги яких забезпечені заставою майна боржника, висловили письмову згоду на укладення мирової угоди.**

Звертаємо Вашу увагу!!! У ст. 78 Закону закріплені умови укладення мирової угоди, а саме мирова угода може бути укладена тільки щодо вимог, забезпечених заставою, вимог другої та наступних черг задоволення вимог кредиторів, визначених цим Законом.

Не підлягає прощенню (списанню), відстрочці та/або розстрочці за умовами мирової угоди заборгованість із заробітної плати перед працюючими та звільненими працівниками банкрута, грошові компенсації за невикористані дні щорічної відпустки та додаткової відпустки працівникам, які мають дітей, інші кошти, належні працівникам у зв'язку з оплачуваною відсутністю на роботі (оплата часу простою не з вини працівника, гарантії на час виконання державних або громадських обов'язків, гарантії і компенсації при службових відрядженнях, гарантії для працівників, що направляються для підвищення кваліфікації, гарантії для донорів, гарантії для працівників, що направляються на обстеження до медичного закладу, соціальні виплати у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності за рахунок коштів підприємства тощо), а також вихідної допомоги, належної працівникам у зв'язку з припиненням трудових відносин.

Також, **не підлягає прощенню (списанню) за умовами мирової угоди заборгованість із сплати страхових внесків на загальнообов'язкове державне**

пенсійне страхування та інше соціальне страхування, невикористаних та своєчасно не повернутих коштів Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності.

Для кредиторів, які не брали участі в голосуванні або проголосували проти укладення мирової угоди, не можуть бути встановлені умови гірші, ніж для кредиторів, які висловили згоду на укладення мирової угоди, вимоги яких віднесені до однієї черги (ч. 4 ст. 78 Закону).

Відповідно до ч. 1 ст. 79 Закону мирова угода укладається у письмовій формі та підлягає затвердженню господарським судом, про що зазначається в ухвалі господарського суду про припинення провадження у справі про банкрутство.

Мирова угода набирає чинності з дня її затвердження господарським судом і є обов'язковою для боржника (банкрута), кредиторів, вимоги яких забезпечені заставою, кредиторів другої та наступних черг (ч. 2 ст. 79 Закону).

Крім того, у ч. 1 ст. 80 Закону закріплено, що мирова угода протягом 7 днів від дня прийняття комітетом кредиторів рішення про її укладення схвалюється забезпеченими кредиторами. Для схвалення мирової угоди потрібна згода всіх забезпечених кредиторів.

Сторона мирової угоди протягом п'яти днів з дня укладення мирової угоди повинна подати до господарського суду заяву про її затвердження. Порядок розгляду мирової угоди в господарському суді закріплений в ст. 81 Закону.

Припинення провадження у справі про банкрутство (ст. 83 Закону)

Господарський суд припиняє провадження у справі про банкрутство, якщо:

- боржник не внесений до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців;
- юридичну особу, яка є боржником, припинено в установленому законодавством порядку, про що є відповідний запис в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців;

- у провадженні господарського суду є справа про банкрутство того ж боржника;
- затверджений звіт керуючого санацією боржника в порядку, передбаченому цим Законом;
- затверджена мирова угода в порядку, передбаченому цим Законом;
- затверджений звіт ліквідатора в порядку, передбаченому цим Законом;
- боржник виконав усі зобов'язання перед кредиторами;
- до боржника після офіційного оприлюднення оголошення про порушення провадження у справі про його банкрутство не висунуто вимог;
- згідно із законом справа не підлягає розгляду в господарських судах України;
- підприємницька діяльність фізичної особи - підприємця, яка є боржником, припинена в установленому законодавством порядку, про що зроблено відповідний запис в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців;
- господарським судом не встановлені ознаки неплатоспроможності боржника;
- в інших випадках, передбачених законом.

Про припинення провадження у справі про банкрутство виноситься ухвала. У випадках, передбачених п. п. 4 - 7 ч. 1 ст. 83 Закону, господарський суд в ухвалі про припинення провадження у справі зазначає, що вимоги конкурсних кредиторів, які не були заявлені в установленій цим Законом строк або відхилені господарським судом, вважаються погашеними, а виконавчі документи за відповідними вимогами визнаються такими, що не підлягають виконанню.